

sindet Nation, som jeg ikke behøver at nævne, men som i de sidste Aar har ydet vore Retshaandhævere den allerbedste og mest fortrinlige Bistand. I en Række af Aar er en Række af vore Mordere, Indbrudstyre, Juveltyve bleven fanget ovre i dette os venskabeligt sindede Naboland, og der kunde dog være en Mulighed for, at vi derfra kunde faa Kræfter, som Justitsministeren med tungt Sind maatte afvise, fordi de ikke havde dansk Indfødsret. Dette med dansk Indfødsret er jo meget godt paa een Maade, men det er ikke godt paa alle Maader, for skal man have de brugelige Individuer til en bestemt Branche, saa skal man helst kunne tage dem der, hvor de findes, og findes der ikke nok af dem med dansk Indfødsret, saa maa vi tage dem, hvor i Verden de ellers findes, ligegyldigt hvilken Nation de tilhøre. Det er ikke saaledes, at den danske Nation er en ubegavet Nation. Naar i sin Tid en os fjendtlig, fremmed Magt gav os et grimt Tilnavn, som jeg ikke her skal nævne, men som gik ud paa at stemple os som dumme, saa sagde det slet ikke Sandheden. Af Børn og fulde Folk kan man høre Sandheden, af sine Fjender hører man ikke Sandheden, og det var ganske sikkert ikke Sandheden. Det var med Urette, at der sattes et Stempel af Ubegavethed paa os. Den danske Nation er lige saa vel begavet som andre Nationer, men det kunde være, at den havde sin Begrænsning, og at der var visse Emner, der ikke laa særlig godt for den. Saaledes skal jeg nævne, at som Kriegerstand betragtet staar den danske Nation neppe blandt de bedst kvalificerede. Det tror jeg ganske sikkert ikke, og naar vi i vor Krigshistorie glæde os over Krigsheltene og de store Navne fra Treaarskrigen, ville vi meget nødig undvære de norske Navne Schleppegrell, Rye og Helgesen. De havde nu dansk Indfødsret, fordi de vare fødte paa et Tidspunkt, hvor Norge laa under Danmark, men de vare norske i Sind og Skind. Det var norske Helte, og vi glædede os over deres Bedrifter. Ogsaa i tidligere Aarhundreder have vi hentet Krigshelte overalt i Europa, hvor saadanne fandtes, og fundet os somme Tider mere, somme Tider mindre vel derved, og vi have altsaa ikke i dette meget vigtige Anliggende taget Hensyn til, om vedkommende kvalificerede Person var født indenfor Landets Grænser og havde erhvervet Indfødsret.

Det, der gælder for Kriegerstanden, gælder vistnok ogsaa for den specielle Gave at kunne opdage Forbrydere. Jeg

er noget i Tvivl om, hvorvidt det egentlig ligger for det danske Naturel at udfinde Forbrydere. I Retning af at uddanne Forbrydere er der ikke noget i Vejen, dog staa vi ikke paa dette Punkt anderledes end andre Nationer. Andre Nationer have ligesom vi deres ærlige Folk og deres Forbrydere. Til at finde Forbrydere have vi et meget vel udviklet og organiseret Politikorps baade i Provinsen og i Landjurisdiktionerne og vel specielt i København, men vi have en vis Evne til at sprede os over Bagateller, saaledes at vi forglemme det centrale og det vigtige. Jeg siger det uden at ville gaa nogen dygtig, københavnsk Opdager for nær, thi vi have mange, vi have dygtige Opdagere her i København, og vi have dygtige Politichefer her i København. Men jeg vil tro, at vi vilde kunne bringe det langt videre, hvis vi koncentrerede Politiets Opmærksomhed paa de virkelige Forbrydelser og ikke paa at undersøge Butikerne Søndag Formiddag, om der stod et Stykke Spegepølse sammen med det Mælk og Brød, de maa sælge under Kirketiden. Vi sprede Politiets Interesse ved al den Vagttjeneste paa Gaden med Sælgekoner, der holde et Minut for længe. Vort saakaldte Ordenspoliti er ingen god Skole for en Polititjeneste; det er ikke Forbrydere, de opspore derved, det er ikke Orden, de skabe i Samfundet. De vaage nok over Overtrædelse af Loven, Overtrædelse af Anordningerne, men det er noget, som hellere maatte afgøres paa Stedet med et lille venskabeligt „passer“ eller „hold op“ eller „lad være“, fremfor at gøres til Genstand for en politiretlig eller kriminel Behandling. Altsaa mener jeg, at den højtærede Justitsminister staar sig selv i Lyset og indskrænker sit Materiale altfor meget, naar han vil fordre, at Ansøgerne til disse Politibetjentposter skulle have Indfødsret.

Men nu den næste Betingelse, den at de skulle være „vederhæftige“. Det er første Gang, saa vidt jeg ved — maaske kunde den højtærede Justitsminister, der jo er mere retslærd end jeg, oplyse mig derom —, at vi finde det Ord vederhæftig. Maaske det findes mange Steder i vor Lovgivning, men jeg formoder dog ikke, at vi finde det. Jeg synes, jeg er vant til at se Udtrykket „som ikke er ude af Raadighed over sit Bo“, det er noget, man ved hvad betyder. Det betyder, at han skal være myndig, altsaa ikke være umyndiggjort, og at han ikke skal være Fallent, uden at Boets Behandling er sluttet. Se nu, saa-